

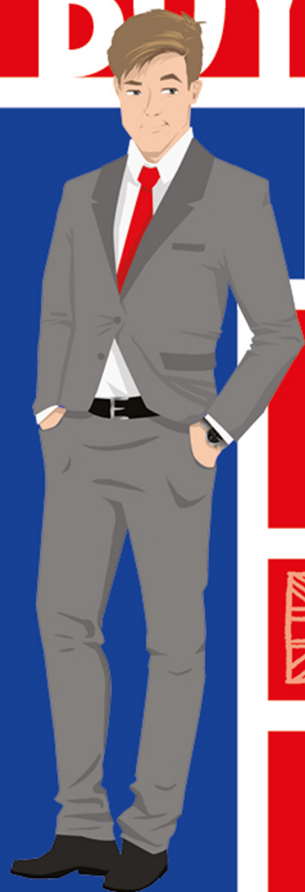

„Vicces, szellemes,
gyengéd és lenyűgöző.
IMÁDOM EZT
A KÖNYVET!”

CHRISTINA LAUREN,
New York Times és
USA Today
bestsellerszerző

BOYFRIEND MATERIAL

pasialapanyag

ALEXIS HALL

ALEXIS HALL

BOYFRIEND MATERIAL

pasialapanyag

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

CMC-nek

1. FEJEZET

EGYSZERŰEN NEM VÁGOM, mire jó egy beöltözős buli. Merthogy két választásod van: vagy mindent beledsz, és végül úgy nézel ki, mint egy idióta, vagy nagy ívben teszel az egésyre, és végül úgy nézel ki, mint egy idióta. Az én problémám pedig ezúttal is az volt, hogy nem tudtam, milyen fajta idióta akarok lenni.

Alapjában véve erőteljesen hajlottam a nagy-ívben-teszek-rá stratégia felé, de aztán az utolsó pillanatban elkapott a para, és örült módjára próbáltam felhajtani valami jelmezre. Persze, hogy az egyik belvárosi szexshopban kötöttem ki, ahol, ha kell, ha nem, piros fehéreneműket és pink vibrátorokat sóznak az emberre.

Ez volt az oka annak, hogy megkérdőjelezhetetlenül szexuális töltetű, csipkés, fekete nyuszifülben jelentem meg a már nem kicsit fülledt hangulatú, nem kicsit hangos és nem kicsit zsúfolt buliban. Esküszöm, régen jó voltam az ilyenekben! De már kijöttem a gyakorlatból, és a fétisgyanús, olcsó hímrinyó-kinézetem nem tűnt éppen ideális választásnak ahhoz, hogy győzedelmes visszatérést villantsak. És amitől csak rosszabb lett a helyzet: annyira későn érkeztem, hogy addigra már a többi magányos, elcseszett tag mind feladta, és elhúzott haza.

A barátaim is ebben a villódzó fényekkel, siralmas zenével és verítékekkel átitatott gödörben tobzódtak valahol. Biztosan tudtam, hogy itt vannak, mert a WhatsApp-csoportunkban – aminek éppen Queer Comes the Sun volt a neve – több száz variációban feltették a „hol a fenében van Luc” kérdést. De ahogy körbenéztem, csak olyan embereket láttam, akikről sejteni véltem, hogy ismernek olyanokat, akik vélhetően ismernek engem.

Átpasszíroztam magam a tömegben, majd miután hunyorogva kiböngésztem az est koktélnéinek különc neveit a bárpult mögötti táblán, kértem magamnak egy Laza Duma a Nem Binárisokról Ginlikőrrel a Kezedben a Fal Mellett nevű piát. Gondoltam, biztos finom, ráadásul pontosan kifejezte a ma esti randizási esélyeimet is. Vagyis igazából nem csak a mait.

Gondolom, most meg kellene magyaráznom, miért szürcsölgettem nem bináris italt egy, a világ legsilányabb jelmeze díját fölényesen elnyerő fétis-szerkóban egy shoreditchi épület alagsorában. De őszintén szólva, én sem igazán értettem, mit keresek itt. Elvileg egy Malcom nevű fazon miatt mentem, akit én is csak azért ismertem, mert mindenki ismerte. Annyit tudtam a srácról, hogy bróker, vagy bankár, vagy valami ilyesmi, és esténként – ami alatt azt értem, hogy néhány este, ami alatt azt értem, hogy heti egy este – itt DJ-skedik, ebben a transzgender/rugalmas gender klubban, aminek a neve: Surf`n` Turf @ The Cellar. És ez az este volt az ő „bolond uzsonnája”. Az ő Őrült Kalapos Teapartija. Mert Malcom már csak ilyen.

Most is a terem végében nyomta. Lila cilindert, csíkos frakkot és bőrnadrágot viselt – túlöltözve nem volt, az biztos. Valami olyan zenét tolt éppen, amit asszem „zúzósnak” hívnak. De lehet, hogy nem. Lehet, hogy ezt még soha senki nem hívta sehogy. A kemény bulizós időszakomban még az egyéjszakás partnereim nevét se jegyeztem meg, nem hogy az ilyen speci partiszavakat.

Sóhajtottam, és ismét a várhatóan-ma-sem-kefélek piámra összpontosítottam. Azért azt megállapítottam, hogy arra viszont tényleg lehetne egy szó, amikor azt érzed, hogy megteszel valamit, amit amúgy nem tennél, csak mert valaki másnak akarsz jót tenni vele, de aztán rájössz, hogy igazából nincs is szükséged rád, és a kutyának se tűnt volna fel, ha inkább otthon maradsz, és pizsamában kanalazod magadba a Nutellát, egyenesen az üvegből.

Mert amúgy így éreztem magam. Pontosán így. És simán le is kellett volna lépnem. Csak akkor én lettem volna az a seggfej, aki nem elég, hogy gyatra jelmezben jelent meg Malcom teapartiján, de néhány korty pia után még szó nélkül el is húzta a csíkot.

Elővettem a telefonomat, és beküldtem egy szálnalmas „**Én itt vagyok, ti hol vagytok?**”-ot a csoportba. De aztán láttam, hogy nem megy át az üzenet. Ki gondolta volna, hogy egy szó szerint föld alatti betonbunker buliban nincs térerő?

– Tudsz róla – meleg lélegzet súrolta az arcomat –, hogy azok a fülek még csak nem is fehérek?

A hang felé fordultam. Egy idegen alak állt mellettem. Egy egészen jóképű idegen. Mindig is bírtam a húzott rókaszemeket.

– Ja, csakhogy *későn* kaptam észbe. Rajtad még ennyi jelmez sincs.

A srác elmosolyodott, amitől még húzottabb és még rókásabb és még vonzóbb lett a tekintete, majd oldalra libbentette a gallérját. Egy cetli volt rátapasztva, rajta egyetlen szóval: „Senki”.

– Micsoda irritálóan homályos utalás! – jegyeztem meg.

– „*Bárcsak nekem volna ilyen szemem – sóhajtott fel a Király fájdalmasan.*

– *Még Senkit is meglátja!*”¹ – mondta erre az idegen, mire én:

– Hülye barom.

Ezen elnevette magát.

– A jelmezes buli a legrosszabbat hozza ki belőlem.

Nem ez volt a leghosszabb beszélgetés, amit egy pasival folytattam anélkül, hogy elcsesztem volna, de határozottan jó helyen szerepelt a listán. Csak arra kellett figyelnem, hogy ne pánikoljak be, és ne próbáljam azzal menteni magam, hogy elviselhetetlen faszfejbe vagy rettenet nagy buziba megyek át.

– Elképzelni se tudom, kiből hozza ki a legjobbat.

– Hát ez az! – Újabb mosoly, újabb fogsorvillantás. – Malcomból biztosan.

– Belőle minden a legjobbat hozza ki. Ez a srác még azt is képes elérni, hogy örömmel fizess ki tíz pennyt egy reklámszatyorért.

– Légyszi, ne adj neki ötleteket! Amúgy... – közelebb hajolt – Cam vagyok. De mivel szinte biztos, hogy félrehallottad, amit mondtam, bármilyen egy szótagú névre hallgatok, aminek a közepén magánhangzó van.

– Örvendek, Bob.

– Hülye barom.

Még a stroboszkóp fényében is észrevettem, hogy megcsillan a szeme. Próbáltam megtippelni, milyen színű lehet akkor, ha nem ilyen félhomályban, a táncparkett mesterséges szivárványainak fényében látom. És ez baljós jel volt. Ilyenkor jártam már veszélyesen közel ahhoz, hogy megmozduljon

¹ Révbíró Tamás fordítása

bennem valami az illető iránt. És azt jobb, ha hagyjuk, hogy eddig mire jutottam az ilyen érzések miatt.

– Ugye, te vagy Luc Fleming? – kérdezte.

Helló, krach! Már vártam, mikor ütsz be! Ó, hogy mennyire utálok az életemet!

– Valójában – feleltem, ahogy mindig is szoktam – Luc O’Donnell a nevem.

– De te vagy Jon Fleming fia, igaz?

– Miért? Számít valamit?

A srác pislogott.

– Nem, semmit! Csak amikor megkérdeztem Angie-t – Malcom csajáról beszélt, aki mi másnak, mint Alice-nek öltözött be a bulira –, hogy ki az a dögös, morcos képű srác, azt felelte, hogy „Luc. Jon Fleming fia.”

Úgy nem bírom, hogy ezt mondják rólam az emberek! De hát mi más mondhatnának? Azt, hogy ő Luc, aki lehúzta a klotyón a karrierjét? Vagy, hogy ő Luc, akinek öt éve nem volt tartós kapcsolata? Ő Luc, de mondd csak, hol is cseszted el?

– Ja. Az vagyok.

Cam rákönyökölt a bárpultra.

– Nagyon izgi! Még soha nem találkoztam híres emberrel. Melyik verzióban nyomuljak: abban, hogy nagyon bírom a faterodat, vagy abban, hogy utálok?

– Még én sem találkoztam vele. – Nagy titkot nem árultam el magamról ezzel, a srác egy gyors guglizással ugyanezt az infót kapta volna. – Szóval tök mindegy.

– Jobb is, mert kábé egyetlenegy dalára emlékszem. Arra, amiben azt énekelte, hogy zöld szalagot visel a kalapján.

– Az a Steeleye Span dala.

– Várj csak, tényleg! Jon Fleming a Rights of Manben tolta.

– Ja, de totál érthető, hogy összekeverted őket.

Cam éles pillantást vetett rám.

– A kéttő nem is hasonlít egymásra, mi?

– Alig különböznek. Csak éppen a Steeleye folk rockot játszik, a RoM progresszívebb rockot. A Steeleye zenéjében sok a hegedű, apám meg fuvalás. Ráadásul a Steeleye Span szólóénekes nő volt.

– Na, jó. – Cam felém dobott még egy mosolyt. Kevésbé jött zavarba, mint amennyire én cikinek éreztem volna magamat egy ilyen helyzetben. – Ezek szerint összevissza zagyválok. De a faterom nagy rajongója a faterodnak, az biztos. Minden lemeze megvan neki. A padláson őrzi őket a trapéz-nadrágjai mellett, amikbe 1979 óta nem fér bele.

Bevillant, hogy Cam úgy nyolcmillió évvel azelőtt dögös, morcos képű srácnak nevezett. Bár abban a pillanatban úgy tűnt, hogy nyolcvan százalékban a morcos kép győzött.

– Mindenkinek a faterja a faterom rajongója.

– Jó nagy kicseszés ez neked, mi?

– Egy parányit.

– Ami biztosan csak rosszabb lett ezzel a tévés dologgal.

– Mondhatni. – A poharammal babráltam. – Még többen felismernek. De a „hé, a te faterod az a pasas, aki abban az idióta tehetségkutatóban szerepel?” határozottan elviselhetőbb, mint a „hé, a te faterod az a pasas, aki a múlt héten a hírekben szerepelt, mert annyira be volt állva a herointól meg a Toalett Kacsától, hogy leütött egy zsarut, aztán leokádott egy bírót?” kérdés.

– De az legalább érdekes. A legbotrányosabb dolog, amit az én apám művelt, az volt, hogy véletlenül nyitott kupakkal rázott fel egy ketchupos flakont.

Magam is meglepődtem, amikor felröhögtem ezen.

– Nem hiszlek el, hogy képes vagy nevetni a gyerekkori traumámon! Úgy nézett ki a konyha, mintha ott forgatták volna a *Hannibált!* Anyám azóta is emlegeti, akárhányszor pipa, még akkor is, ha nem apámra van kibukva.

– Az én muterom is apámmal példálózik, ha kiakasztom. Csak nem azt mondja, hogy „mint amikor apád beparadicsomozta az egész konyhát”, hanem azt, hogy „mint amikor apád azt mondta, hazaér a születésnapomra, de inkább LA-ben maradt, és egy prosti melléről szívta fel a kokaint”.

Cam pislogott.

– Jaj!

A francba! Egy fél pohár koktél, egy sármos mosoly, és én máris daloltam, mint az a cukipofa utcagyerek a francia barikádon. Pont az ilyen dolgok vezetnek újságcikkekhez. *Jon Fleming újabb titkos kokainszégénye.* Vagy, mondjuk: *Nem esett messze az alma a fájától: Mi a hasonlóság Jon Fleming*

Junior gyerekkori viselkedése és az apja drogos dühöngései között? Vagy ami még rosszabb: Még ennyi év után is munkálkodik a düh: Odile O'Donnell a fiára haragszik Fleming nyolcvanas években folytatott prostitútornyái miatt. Pontosan ezért nem kéne kitennem a lábamat otthonról. Vagy bárkivel is szóba állni. Főleg nem olyanokkal, akikkel meg akarom kedveltetni magam.

– Figyelj – szólaltam meg zéró pókerarccal, holott tudtam, mennyire pocskékul süllhet el ez az egész –, anyám tényleg jó ember, egyedül nevelt fel, és átment egy csomó mindenem... szóval, törölnéd a fejedből, amiket mondtam?

Tisztán látszott Cam arkifejezésén, hogyan kerül át a rólam alkotott kép a fejében a „vonzó” dobozból a „fura” dobozba.

– Nem fogom neki elmesélni. Hisz nem is ismerem. És igen, lehet, hogy azért jöttem ide, hogy felszedjelek, de azért az „ismerd meg a szüleimet” résztől még baromi messze járunk.

– Bocs. Bocs... csak őt akarom védeni.

– És azt hiszed, hogy azoktól a random srácoktól kell megvédened, akikkel bárokban futsz össze?

Tessék. Jól elcsesztem. Mert a válaszom alapvetően úgy hangzott volna, hogy „igen, ha netán el akarnál rohanni egy bulvárlaphoz, merthogy valójában ez szokott lenni a helyzet”. De ezt nem mondhattam ki neki, nehogy beletegyem a bogarat a fülébe. Hacsak már alapból nem arra készült, hogy eljátszadozzon velem – elhegedüljön vagy elfuvolázzon, attól függően, hogy melyik hetvenes évekbeli banda tagjához van közöm. Így maradt a B opció: hagyni, hogy ez a vicces, szexis pasas, akit legalább egy éjszakára kipróbálnék, azt higgye, hogy igazi paranoiás idióta vagyok, aki túltolja a műterja iránti aggodást.

– Ööö... – Nagyot nyeltem, és kábé annyira lehettem kívánatos, mint egy szendvics, amit kilapított egy autó. – Visszatérhetnék ahhoz a részhez, ahol azt mondtad, azért jöttél ide, hogy felszedj?

Cam hosszabb ideig hallgatott, mint amire számítottam. Aztán, kissé óvatosan ugyan, de elmosolyodott.

– Persze!

Újabb hallgatás.

– Hát – próbálkoztam –, azt kell hogy mondjam, elég minimalistában nyomod ezt a nyomulást.

– Eredetileg azt terveztem, hogy dumálok veled egy kicsit, aztán meglátom, hogy megy, és esetleg megpróbállak megcsókolni. De megtorpedóztad a stratégiát. Szóval, most gőzöm sincs, mit csináljak.

Lehervadtam.

– Bocs. Te semmi rosszat nem tettél. Én vagyok baromira pocsek... – kerestem a megfelelő szót, amivel összegezhetném a randizási kórtörténetemet – ...mindenben.

Lehet, hogy csak beképzelttem, de szinte láttam, ahogy Cam agya azon kattog, belemenjen-e a dologba vagy sem. Meg is lepődtem kicsit, amikor úgy tűnt, tesz egy próbát velem.

– Mindenben? – ismételte meg, majd fogta magát, és meghúzta a nyuszifüleimet.

Úgy döntöttem, ezt ösztönzésnek veszem.

Végtére is ez jó jel, nem igaz? Annak kell lennie. Vagy inkább valami szörnyűséges jel? Tutira valami gáz van ezzel a sráccal, amiért nem rohan el sikítva... Jó. Nem. Nem hagyom, hogy már megint elkalandozzanak a gondolataim, mert ha valakinek, akkor pont nekem nem szabad túlagyalnom mindent, főleg akkor nem, ha valami laza, flörtölő dumát akarok bedobni, mégpedig kurva gyorsan.

– Csókolózásban nem vagyok rossz.

– Mmm. – Cam egy kicsit jobban felém dőlt. *Szentséges ég, tényleg megteszi?* – Nem tudom, hihetek-e neked. Jobb lesz, ha lecsekkolom.

– Ööö... oké.

És lecsekkolta. És egészen jó toltam a csókot. Mármost asszem, egészen jól toltam. Egek, remélem, tényleg jól toltam!

– Na? – kérdeztem egy pillanattal később lazán, incselkedően, a legkevesbé sem kétségbeesett és bizonytalan hangon.

Cam elég közel volt hozzám, hogy szemügyre vehessem az arca összes csábító vonását: a sűrű szempilláit, a borostát az állán, a finom redőket a szája sarkában.

– Nem hiszem, hogy egyetlenegy adatból pontos következtetést tudok levonni.

– Hű, de tudományos valaki!

Erre bővítettük az adathalmazt. Mire végeztünk, Cam már a bár egyik sarkában nyomott a falhoz, én pedig becsúszattam a kezemet a farmerjja

hátsó zsebébe, gyenge látszatát keltve annak, hogy valójában nem is tapero-
lom. Akkor villant be a gondolat, hogy Cam már képből van a nevemmel,
az apám nevével, és valószínűleg az anyáméval is, és nagy eséllyel minden-
nel, amit írogattak rólam, én viszont csak annyit tudtam róla, hogy a neve
„Cam”, és jó az íze.

– Ha már így... – lihegtem, mire Cam értetlen arccal rám nézett – ...szóba
jött a tudomány, bevallom, te nem tűnsz tudósfélének.

– Nem, nem is vagyok az – felelte Cam, és még az a csábos rókaszeme is
mosolygott. – Az csak egy ürügy volt arra, hogy újra megcsókolhassalak.

– Akkor mivel foglalkozol?

– Szabadúszó vagyok. Főleg olyan weboldalaknak dolgozom, amik arra
vágynak, hogy a BuzzFeed nyomdokába léphessenek.

Tudtam! A rohadt életbe, tudtam! Túl lelkes volt ahhoz, hogy ne foglal-
kozzon a tengernyi hibámmal.

– Szóval újságíró vagy.

– Elég nagyvonalú így nevezni. Én írom azokat az x, y, z-ről szóló listá-
kat, amiket mindenki utál, mégis elolvas.

*Tizenkét dolog, amit nem tudtál Luc O'Donnellről. A nyolcadik ponton le-
fogsz döbbsenni.*

– Néha meg kvízeket készítek, olyat például, hogy válassz ki nyolc kis-
macskás képet, és mi megmondjuk, melyik John Hughes-szereplő vagy.

Volt bennem egy józan gondolkodású Luc, aki egy olyan párhuzamos
univerzumból érkezett, ahol a faterja nem egy híres szarházi, az expasija pe-
dig nem adta ki és el az összes titkát Piers Morgannek, próbált meggyőzni
arról, hogy csak túlreagálom a dolgot. Pechére nem hallgattam rá.

Cam oldalra billentette a fejét, értetlenül nézett rám.

– Mi a baj? Figyu, vágom, hogy nem igazán menő meló, és még azt se
tudom mondani, hogy „valakinek ezt is meg kell csinálnia”. De megint na-
gyon fura lettél.

– Bocs. Ez... bonyolult.

– A bonyolult mindig érdekes. – Cam lábujjhegyre állt, és a fülem mögé
túrte egy hajtincsemet. – A csókolózást kipipáltuk. Jöhet a beszélgetés.

Küldtem felé egy remélhetőleg nem bárgyú mosolyt.

– Én inkább maradnék annál, amiben jó vagyok.

– Tudod mit? Kérdezek egyet, és ha tetszik a válaszod, ismét megcsókolhatsz.

– Hát, nem vagyok biztos benne, hogy...

– Kezdjük kicsiben! Azt már tudod, hogy én mivel foglalkozom. Te mit csinálsz?

Zakatolt a szívem. És nem az örömtől. De miért is ne menjek bele? Hiszen a kérdésekre adott válaszaimat már vagy kétszáz spambot leköszölte.

– Egy jótékonyági szervezetnek dolgozom.

– Hű, ez ám nemes dolog! Mondanám, hogy én is mindig ilyen munkára vágytam, de túl felszínes vagyok ehhez. – Cam az arcomhoz hajolt, mire én idegesen megcsókoltam. – Kedvenc fagyalt?

– Menta, csokireszeléssel.

Még egy csók.

– Könyv, amit szinte mindenki olvasott, csak te nem?

– Az összes.

Hátrahúzódott.

– Ezért nem kapsz csókot. Totál kamu!

– Nem, komolyan mondom. Az összes olyat, mint a *Ne bántsátok a feketeherigót!*, a *Zabhegyező*, meg amiket Dickens írt, meg a *Nyugaton a helyzet változatlan*, és az időutazó feleségéről írt sztori, a Harry Potter...

– De azért írni-olvasni tudsz, ugye?

– Ja. Gondolkodom is rajta, hogy Amerikába költözöm, és politikusnak állok.

Cam elnevette magát, és megcsókolta. Ezúttal közelebb húzódott, és egészen hozzám simult. Éreztem a leheletét a bőrömön.

– Oké. A legbizarrabb hely, ahol szexeltél?

– Ez a nyolcadik? – Mekegve nevettem fel, pedig csak lazának akartam tűnni.

– Miféle nyolcadik?

– Tudod, tizenkét celebkölyök, akik szeretnek bizarr helyeken szexelni. A nyolcadikon le fogsz döbbsenni.

– Várj csak! – Ledermedt. – Tényleg azt hiszed, hogy egy *lista* miatt smárolok veled?

– Nem. Vagyis... nem. Nem.

Cam egy szörnyen hosszú pillanatig bámult szótlantul.

– Azt hiszed, ugye?

– Mondtam, hogy bonyolult.

– Ez nem bonyolult, hanem sértő.

– Én... Nem... – Egyszer már sikerült visszabillentennem a dolgokat.

Most is menni fog. – Nem úgy értettem. Ennek semmi köze hozzád.

Ezúttal nem következett fülcsippentés.

– Hogyan lehetne *semmi köze hozzád*, ha egyszer az *én* feltételezett viselkedésem miatt parázol?

– Csak résen kell lennem. – Személy szerint úgy éreztem, kifejezetten méltóságteljesnek hangzik, ahogy ezt mondom. És egyáltalán nem szánalmasnak.

– Mi a francot írnék le szerinted? Hogy találkoztam egy volt celeb fiával egy buliban? Hogy egy celeb meleg fia parasokkos?

– Egy lépéssel feljebb jutnál ahhoz képest, amiről most írsz.

Cam szája tátva maradt, amiből rájöttem, hogy egy csipetnyit túltoltam.

– Hú! – szólalt meg. – Mondani akartam, hogy nem is tudom, melyikünk reagálta le szarul a helyzetet, de kösz, hogy tisztáztad.

– Nem, nem te – hadartam. – Mindig én szúrom el. Hidd el, tudom.

– Tök mindegy. Gőzöm sincs, melyik a rosszabb: hogy azt hiszed, kefélnék egy átlagosan ismert személlyel, csak azért, hogy feljebb jussak, vagy hogy azt hiszed, ha egy ilyen mélyen degradáló karrierdöntést hoznék, ahhoz pont téged választanálak.

Nyeltem egyet.

– Jogos érvek. Összeszedettek.

– A rohadt életbe, hallgatnom kellett volna Angie-re! Te tényleg nem érsz ennyit!

Ezzel Cam elvegyült a tömegben, nagy eséllyel azzal a szándékkal, hogy keressen magának egy kevésbé elcseszett partnert, én meg ott maradtam a csalé nyuszifüleimmel és a telibe talált kudarcélményemmel. Bár azt hiszem, két dolgot mégiscsak teljesítettem az éjjel: sikeresen demonstráltam, hogy támogatok egy olyan embert, aki még véletlenül sincs rászorulva, és minden racionális érv ellenére bebizonyítottam azt is, hogy akinek van egy kis esze, nem áll le velem. Egy gyanakvó, mogorva, paranoiás csódtömeg vagyok, aki még a legalapvetőbb emberi interakciót is képes elszúrni.

A bápultnak dőltem, és bámultam az alagsort megtöltő idegeneket, akik határozottan jobban érezték magukat, mint én, és legalább ketten közülük nagy valószínűséggel pont azt ecsetelték, hogy milyen szörnyű személy vagyok. Ahogy láttam, két választásom maradt: vagy felnőtt módjára összekapom magam, megkeresem a barátaimat, és megpróbálom a legjobbat kihozni az estéből, vagy hazarohanok, nagy magányomban leiszom magam, és a történeteket azon dolgok listájára írom, amiket sikertelenül ugyan, de próbálok meg nem történnék hinni.

Két másodperccel később már mentem felfelé a lépcsőn.

Nyolc másodperccel később már kint voltam az utcán.

És tizenkilenc másodperccel később megbotlottam a saját lábamban, és az árokban landolva jól pofára estem.

Hát nem ez volt az est igazi fénypontja? A hab a tortán? Dehogynem. Mindenesetre elhatároztam: engem ugyan nem fog kísérteni ez a gikszer.

2. FEJEZET

PEDIG KÍSÉRTETT.

Egy Google-értesítéssel érkezett, amitől a telefonom majdnem lerezegte magát az éjjeliszekrényről. Igen, tisztában vagyok azzal, hogy csak egy idióta vagy egy nárcisztikus vagy egy idióta nárcisztikus követi azt, hogy miiket hordanak össze róla az interneten, de én kőkeményen megtanultam a leckét: jobb, ha képben van az ember. Oldalra nyúltam, és miután sikeresen a földre penderítettem a vibrációs technika egy egészen más jellegű példányát – *a szofisztikáltabb örömeiben részesülni kívánó úriembereknek valót* –, sikerült kitapogatnom a telómat. Kábé olyan ügyetlenül, ahogy egy tini matát a második randin.

Nem akartam megnézni. De tudtam, ha nem teszem, ki fogom dobni a taccsot, és a réműlet, a remény meg a bizonytalanság ragacsos katyvasza bébipapiként fogja elhagyni a testem. Lehet, hogy most sem akkora a gáz, mint hiszem. Általában ez volt a helyzet. Kivéve, amikor... nem. A szempillám alól kikukucsálva az értesítéseimre hunyorogtam, pont úgy, mint egy kisgyerek, aki a kanapépárna mögül kilesve meri csak nézni a *Doctor Who* legújabb epizódját.

Aztán újra kaptam levegőt. Minden oké volt. Persze, egy ideális világban az olyan fotók, amiken nyuszifülekkel a fejemen heverek az árokban a The Cellar előtt, *nem* kerültek volna bele a Celebitchtytól kezdve a Yeeeahig minden ócska szennylapba. És egy igazán ideális világban az oké minősítés jóváhagyás nem süppedt volna ilyen mélységekbe. De mivel az életem egy feneketlen szívásgödör, az évek során komoly újrakalibrálásokon

esett át az, hogy min döbbenek le és min nem. Ezeken a képeken legalább volt rajtam ruha, és nem volt senkinek a szerszáma a számban. És, ugye, ez már kész győzelem.

A digitális hírnevem koporsójába vert aznapi szög erősen „az alma nem esett messze a fájától” témára volt rápörögve, mivel Jon Flemingről is előszedtek egy fazék varázskását sem érő videót, amin éppen hülyét csinál magából. És asszem, az, hogy „A rosszfiú Jonny tékozló kölyke beszívva, bepíálva omlott össze szégyenében”, tényleg frappánsabb főcím, mint az, hogy „Egy férfi megbotlott az utcán”. Sóhajtottam, és hagytam, hogy a telóm kicsússzon a kezemből. Nagyot huppant a padlón. Még a végén kiderül, van rosszabb annál, hogy a híres faterod „champagne” szupernóva módjára robantotta szét a karrierjét: az, amikor elcseszettül erőlködik azon, hogy visszatérjen.

Épp csak megtanultam, hogyan kell együtt élni azzal, hogy a nemtörődöm, önpusztító, sose látott apámhoz hasonlítanak. Erre most, hogy összekapta magát, és eljátssza a bölcs, öreg mentort minden vasárnap az ITV-n, engem még mindig a nemtörődöm, önpusztító, sose látott apámhoz hasonlítanak, és ez totál nem fair. Egyáltalán nem voltam felkészülve érzelmileg erre a bődületes nagy baromságra. Több eszem is lehetett volna, mint hogy elolvassam a kommenteket, de lejjebb siklott a tekintetem, és megakadt *wellactually69* hozzászólásán, aki masszívan kampányolt amellet, hogy legyen egy olyan valóságshow, amiben Jon Fleming megpróbálja jó útra téríteni a drogos fiát – egy olyan műsor, amit *theotherjillfrompeckham* „szarrá nézne”.

Valahol azért tudtam, hogy ez az egész nem számít. Az internet örök, és nincs menekvés előle, de holnapra vagy holnaputánra már nem a félbehajtott újság felső oldalán leszek, vagy bárhol, ami a félbehajtott újság felső oldalának online megfelelője. Feledésbe merülök, egészen addig, amíg újra jön valaki, és felkavarja a Jon Fleming-sztori állóvizét. Igen ám, csak hogy ettől én még mindig kibaszott pocsekul éreztem magam, és minél tovább punnyadtam, annál kibaszott pocsekább lett.

Azzal próbáltam valamelyest vigasztalódní, hogy az a Cam fiú legalább nem pakolt fel a „Tizenkét pöcs, aki kiborul tőled egy nightklubban” listára. De aztán a vigasz lelépett, és valami olyan fúrta be magát a helyére, ami valahol a „hideg” és a „siralmas” között nyomorgott. Őszinte leszek: az

önbizalommal mindig hadilábon álltam. Az önvádaskodásban viszont nagyon jó vagyok. Az önmarcangolás meg még álmomban is simán megy, és elég gyakran művelem is. Ez vagyok én, egy huszonnyolc éves férfi, akire hirtelen rátört az érzés, hogy azonnal fel kell hívnia az anyját, mert szomorú.

Mert az egyetlen előnye annak, hogy ki az apám. Az, hogy ki az anyám. Nyugodtan csekkold le a Wikin, de a rövid verzió szerint anyám volt gyakorlatilag a nyolcvanas évek francia–ír Adele-je, csak nagyobb hajjal. És amikor a Bros-fiúk azon nyafogtak, mikor lesznek híresek, és Cliff Richard úgy egymillió gyanútlan karácsonyozóra szórta a fagyöngyöt meg a bort, anya és a fater épp a szeretlek-utállak-nem-tudok-élni-nélküled kört tolt, amiből két közös és egy szóló album született, na meg én.

Valójában én előbb jöttem, mint a szóló album, ami akkor készült, amikor a fater úgy döntött, híres és tékozló lesz inkább, nem az életünk része. A *Welcome Ghosts* volt anya első és egyben utolsó szerzeménye, de őszintén szólva, többre nem is volt szüksége. A BBC, az ITV vagy valamelyik filmstúdió majdnem minden évben felhasználja az album valamelyik dalát egy-egy szívfacsaró dühös jelenethez, vagy olyan jelenethez, amihez nem is paszszol. Mi mindenesetre mindig megkapjuk érte a lét.

Kikászálódtam az ágyból, és felvettem a már jól berögzült Quasimodopózt, amire minden 167,5 centinél magasabbra nőtt emberpéldánynak szüksége volt, ha úgy akart közlekedni a lakásomban, hogy ne csapódjon arccal a ferde plafonnak. Az én 193 centis magasságommal olyan volt ez a lakás, mint autóban a Mini Cooper. Amikor Milesszal – az exemmel – kibéreltük ezt a helyet, úgy gondoltuk, tök romantikus lesz egy manzárdlakásban élni Shepherd's Bushban. De aztán fordult a kocka: nyomorultul egyedül maradtam, ráadásul egy kilátástalan munkahelyen rekedve, és azóta se bírtam kibérelni magamnak egy olyan lakást, ami nem közvetlenül a tető alatt van. Tény, mondjuk, hogy a mostani kecémon már egy nagyta-
karítás is sokat dobna.

Lesöpörtem egy halom zoknit a kanapéről, összekuporodva leültem, és FaceTime-hívást indítottam.

– Alló, Luc, mon caneton! – szólt bele anya. – Láttad tegnap apád komplett csomagját?

Egy pillanatra elborzadtam a gondolatától, de aztán beugrott, hogy *Komplett csomag* a címe annak az idióta tévéműsornak.

- Nem. Haverokkal voltam.
- Nézd majd meg! Biztos, hogy vissza lehet nézni.
- Nem akarom megnézni.

Anyám igazi gall stílusban megvonta a vállát. Meggyőződésem, hogy csak megjátssza ezt a francia dolgot, de nem hibáztathatom miatta, hiszen semmi mást nem kapott az apjától, csak a nevét. Vagyis a nevét meg a fehér bőrért, amit Siouxsie Sioux simán megirigyelhetne. Mindenesetre úgy tűnt, ha nem is genetikai alapon, de határozottan örökletes jellemvonás volt a családban az, hogy az apák elhagyják a gyerekeiket.

- Apád nem szépen öregszik – állapította meg anya.
- Jó tudni.
- Olyan kopasz, mint egy tojás. És az a vicces alkata! Úgy néz ki, mint az a rákos kémianár.

Ez új volt. Mondjuk, nem is tartottam a kapcsolatot senkivel a régi iskolából. Ha jól belegondolok, senkivel, aki London rossz oldalán lakik.

- Mr. Beezle rákos?
- Nem ő. A másik.

Még egy fontos infó anyámról: a valósághoz kapcsolódása igencsak megkérdőjelezhető.

- Walter White-ra gondolsz?
- Oui, oui. És tudod, szerintem már túl öreg ahhoz, hogy fuvolával a kezében ugrálgasson.
- Most apámról beszélünk, ugye? Mert amúgy a *Totál szívás* utolsó évadai is veszettül furcsák.
- Persze, hogy róla. Ha így folytatja, kitöri a derekát.
- Reméljük! – mondtam erre vigyorogva.

– Egy harmonikás lányra licitált. Szerintem jól tette, mert a lány volt az egyik legtehetségesebb versenyző. De az inkább az egyik blue-s srácot választotta mentornak. Na, az a rész tetszett a legjobban!

Anyám, ha hagyták, egy örökkévalóságig képes volt valóságshow-król fecsegni. De sajnos le kellett lőnöm egy „Tegnap lefotóztak” mondattal, ami azért csúszott ki a számon, mert *wellactually69* és barátai már úgy duruzoltak a fülemben, mintha internetes lódarazsak lennének.

- Jaj, kicsim! Már megint? Nagyon sajnálom!
- Az én vállrándításom kicsit sem volt gallos.

– Tudod, hogy megy ez – mondta anyám biztatóan ellágyult hangon. – Vihar a... a... kupicában.

Megmosolyogtatott. Mindig ezt csinálta.

– Tudom. Csak akárhányszor ez van, még ha nincs is jelentősége, mindig eszembe juttatja.

– Tudod jól, hogy nem a te hibádból történt. Amit Miles tett, az igazából nem is rólad szólt.

Felhorkantottam.

– Konkrétan *teljes mértékben* rólam szólt.

– Mások cselekedetei hatással lehetnek rád. De az, hogy mit tesznek, csakis őket minősíti.

Egy pillanatig egyikünk sem szólt.

– Lesz... lesz majd olyan, amikor már nem fog fájni?

– Nem. – Anya megrázta a fejét. – De olyan igen, amikor már nem fog számítani.

Hinni akartam neki, nagyon. Végül is ő maga volt az élő bizonyíték a szavaira.

– Átjössz hozzám, mon caneton?

Egy óra múlva ott is lehetnék akár, ha kijönnének értem az Epsom állomásra (1,6 pontot kapott a Google-ön). De amíg többé-kevésbé elfogadhatónak találtam azt, hogy akárhányszor valami rossz történik velem, felhívom anyámat, azért az, hogy szó szerint a szoknyájához fussak, már az én alacsonyra tett önértékelési lécemet is alulról súrolta.

– Judyval találtunk egy új műsort – tette hozzá anya, gondolom, ösztönzőképpen.

– Tényleg?

– Nagyon érdekes. Az a címe, hogy *RuPaul – Drag Queen leszek!* Hallottál már róla? Eleinte nem tetszett annyira, mert azt hittük, valami óriásterepjárós műsor. De képzelheted, mennyire megörültünk, amikor kiderült, hogy olyan férfiakról szól, akik szeretnek nőnek öltözni... Most miért nevensz?

– Mert imádlak. Nagyon!

– Ne nevensz, Luc! Hidd el, neked is nagyon tetszene. Meglepően elegánsak benne. Arról szól, hogy...

– Ismerem, talán jobban is, mint te. – Ez történik, amikor Emmy-díjat nyersz. A közönséged anyái fogják alkotni a közönségedet.

– Akkor gyere el hozzánk, mon cher!

Anya Pucklethroop-in-the-Wold-ben lakik – én is abban a bonbondo-boz méretű faluban nőttem fel –, és legjobb barátnője, Judith Cholmondely-Pfaffle társaságában tölti a napjait.

– Én... – Ha itthon maradnék, olyan felnőtt dolgokkal kellene foglalkoznom, mint a mosogatás és a mosás. De nagy eséllyel addig nyomkodnám a Google-értesítéseket, amíg vérezni nem kezd az ujjam.

– A különleges currymet készítem – folytatta anyám.

Jó, ez eldöntött mindent.

– Akkor tutira nem megyek.

– Hogy mondhatsz ilyet az én különleges currymről, Luc?

– Úgy, hogy nem bírom, ha lángol a seggem.

Anyám erre bedurcizott.

– Meleg létedre fura, hogy ez ilyen érzékenyen érint téged.

– Tényleg muszáj a seggemről dumálnunk?

– Te hoztad fel! Judy mindenesetre odavan a currymért.

Néha azt gondolom, Judy anyámért van oda. Mi másért enné meg a főztjét?

– Ez azért van, mert az elmúlt huszonöt évben szisztematikusan pusztítottad az ízlelőbimbóit.

– Ha netán mégis meggondolod magad, tudod, hol találsz.

– Kösz, anya! Majd beszélünk.

– Allez, drágám! Bises!

Anyám valóságshow-król szóló darálása nélkül kongott az otthonom, az idő meg szó szerint csak... vánszorgott. A munka, a haverok, az ismerősök és a randizásra tett szórványos kísérleteim mellett többnyire csak valami túlárzott, silány szállásként tekintettem a kecómra. Épp csak beestem aludni, másnap reggel meg már húztam is el onnan.

Kivéve a vasárnapokat. Azok már korántsem voltak ilyen egyszerűek. Vagyis az évek alatt pont, hogy egyszerűek lettek. Annak idején az egyetem alatt egy brunch után az ember elkárogott azon, hogy mit művelt előtte szombaton, aztán a délutánt kótyagos félálomban töltötte. De aztán a barátok szép sorban lekoptak mellőlem, mert már rokonokhoz jártak ebédre, vagy óvodát díszítettek, vagy csak örültek, hogy végre egy napot otthon tölthetnek.

Nem mintha hibáztattam volna őket azért, hogy megváltozott az életük. Nem is vágytam arra, ami nekik volt. Távol állt tőlem az az élet. De a maratoni szexfesztiválok, ahogy Milesszal töltöttük a vasárnapokat – már ha jól emlékeztem rájuk – elég gyorsan átcsaptak maratoni önsajnálathoz. És aztán jöttek ezek a pillanatok. Amikor azt éreztem, hogy semmi másról nem szól a világom, csak a telefonomra kapott értesítésekről.

Az értesítésekről, amiket annyira próbáltam figyelmen kívül hagyni. Mert tudtam, hogy anyának igaza van: holnap már nem fognak számítani, csak a mai napot kell túlélnem.

De mint kiderült, mindketten tévedtünk.

Piszkosul nagyot tévedtünk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

3. FEJEZET

A **HÉTFŐ ÚGY INDULT**, mint mindig – elkéstem a melóból, de ez senkit nem zavart, mert ez egy ilyen iroda volt. *Irodának* nevezem, pedig csak egy southwarki ház, amit úgy-ahogy átalakított és központjának kinevezett az a jótékonyági szervezet, amelyiknek dolgoztam. Ami az egyetlen olyan jótékonyági szervezet volt, és igazából az egyetlen szervezet, ahova felvettek.

Amúgy az egész egy gyufafejű mostohagyerek-agyszüleménye egy mezőgazdasághoz konyító, Cambridge-ben etimológiát tanult vén grófnak, aki szerintem simán lehet, hogy egy időutazó, szélhámos AI. És hogy mi a szervezet missziója? A trágyabogarak megmentése. És én, mint adománygyűjtő, azt a feladatot látom el, hogy meggyőzzem az embereket, inkább adják a pénzüket szarevő bogaraknak, mintsem pandáknak vagy árváknak, vagy – ne adj isten – a Comic Reliefnek. Bárcsak azt mondhatnám, hogy jó vagyok benne, de erre még mértékegység sincs. A lényeg, hogy még nem mentünk csődbe. És amit el szoktam mondani a munka-meghallgatásokon – amiken nem én szoktam lenni a befutó –, az, hogy nincs még egy ilyen fekáliára épülő környezetvédelmi jótékonyági szervezet, ami több pénzt gyűjtene, mint mi.

Ja, és a nevünk: Ganajtúrófélék Adománygyűjtő Nonprofit Érdekvédelmi Kutatóprojektje. Aminek a rövidítését így ejtik: GÉAENÉKÁ. És még véletlenül sem így: GANÉK.

Számos hátránnyal jár, ha az ember a GANÉK-nál dolgozik: ilyen a központi fűtés, ami nyáron tolja a meleget, télen meg folyton bekrepál; az irodavezető, aki semmiféle nyomós indokkal soha semmilyen pénzt nem